

bage, saa længe vi ikke bestille Andet end at kæmpe om Magten, thi saa længe marchere vi ikke, som man har sagt, paa Stedet, men vi gaa tilbage. Naar da den høje Regjering, i den Overbevisning, at den ikke er istand til at gennemføre hele sit Program, har troet det naturligt at gennemføre det ad den stykkevisse Vej, er det saa rigtigt, at give det Udseende af, at det er et Forsøg, der ogsaa er gjort af tidligere Regjeringer, men ikke er lykkedes. Forfaavidt man dermed skulde mene — jeg sigter ikke til de Udtalelser, som igaar faldt fra det ærede Medlem for Præsø Amt's 6te Valgfreds (Woffen), thi han sigtede til noget Andet — at det, som denne Gang er fset, er en Gjenagelse af, hvad der fete i 1874, saa er det en Misforstaelse. Dengang gjorde man nemlig Forsøg paa at faste Besættningstanken ud over hele Landet: Man besættede ved Lillebelt, ved Nyborg og ved Korsør, ligesom ogsaa ved Hindsholm og Kronborg, hvis jeg husker ret, og man besættede foruden Kjøbenhavn fra Søfiden ogsaa i en vis Forstand Kjøbenhavn fra Landfiden ved Tegninger, der skulde forblive liggende i Krigsministeriet og først udføres, naar Krig kom paa. Dette syntes ikke blot vore Modstandere ikke om, men ogsaa vi Andre syntes ikke om en Besættningstank, som i Virkeligheden foregreb en fuldstændig Forsvarsplan. Se vi nu imidlertid hen til, hvad der i dette Øieblik er foreslaaet af Regjeringen, er det saa Andet, end hvad vi Alle hidtil have anset for ønskelig — jeg taler kun om Realiteten og ikke om den finantsielle Side af Spørgsmaalet — nemlig en forstærket Udvidning af vor Flaade. Om det Unskelige deri, ere vi dog Alle enige, og den Forbring, der er stillet her, er virkelig saa besæden at den ikke kan prægraveres Noget. Hvad Unskeligheden af Anskaffelse af Søminemateriel angaar, da ere vi jo ogsaa enige. Der staar kun Et tilbage, og det er Spørgsmaalet om, hvorvidt vi Alle kunne gaa med til at forstærke den Søbesættning omkring Kjøbenhavn, som nu er tilstede. Men, mine Herrer! naar man her lar for lar er gaaet med til at bevilge tidsvarende Skjts til disse Forter, vilde det dog virkelig være unaturligt, om man vilde lade Forterne, som man har stillet Skjts op paa, selv forfalde. Det hør man ikke, saa maa man langt hellere tage Mod til sig og gaa rationelt tilværts: De Herrer skulle negle Bevillingerne til Skjts og derpaa gjøre Skridtet fuldt ud ved at sørge for, at der bliver truffet Bestemmelser paa Finantsloven, ifølge hvilke Søforterne sløfes og de derværende Kanoner føres tilbage til Kjøbenhavn. Det Modsatte forstaar jeg ikke, thi det er unaturligt at ville blive ved at bevilge Skjts til Forter, som man ikke vil vedligeholde. Men det er det, man har gjort med Hensyn til Kjøbenhavns Søbesættning. Hvad Flaaden angaar og det Forlangende, som er stillet med Hensyn til dens Forøgelse, tillader jeg mig at gjentage, at

det er et meget besæden Forlangende, som er stillet i saa Henseende, og et Forlangende, hvorved Intet prægraveres, og jeg kan saa meget bedre slutte mig dertil, som det er min fulde Overbevisning, at, hvis man ikke vil gaa til at fabe en saadan Søbesættning omkring Kjøbenhavn som den, der i sin Tid er bleven foreslaaet af Regjeringen, er det nødvendigt at søge et Æquivalent derfor og lægge Accenten paa Flaaden; thi da maa det blive Flaadens Opgave at optage det samme Forsvar i første Linie, som under andre Forhold skulde have været optaget af de paatænkte Søforter, for at man kunde anvende Flaaden paa andre Steder. Og hvorpaa hvile disse Foranstaltninger? Er det ikke paa den Lante, som de Herrer saa ofte have udtalt, og som ogsaa vi fuldstændig kunne slutte os til — i det Mindste gælder det for mit Bedkommende — at det vilde være fuldstændig unyttigt for os at søge at vinde det Tabte tilbage ved Kamp. Der er kun Et for os at gjøre, nemlig at søge at bevare, hvad vi have tilbage. Men, mine Herrer, efter min Overbevisning bevare vi dette bedst ved at søge at føre en fredelig og rolig Tilværelse og søge at forebygge, at vi mod vor Billie kastes ind i en Kamp. Vor Opgave maa være at holde os neutrale. Men passe Regjeringens Forsvarsforanstaltninger ikke netop for en neutral Stat, sigte de ikke netop til dette Maal, er der gjort Nogetsomhelst, som kan siges at have en aggressiv Karakter? Sikringen af Kjøbenhavn fra Søfiden har netop dette Maal for Øie. Der er jo vort saarligste Sted; det er der, hvor vi lettest kunde blive ramte, og det er ved et Angreb fra Søfiden mod Kjøbenhavn, at en fremmed Stat lettest vil kunne tvinge Danmark bort fra sin Neutralitet og ind i Alliancer, som det helst kunde holde sig udenfor. Jeg tror hermed at have vist, at der paa det nuværende Finantslovsforslag foreligger Momenter med Hensyn til vort Forsvarsvæsen, som vi, naar vi se hen til Realiteten, nogenlunde let kunne komme til Forstaelse om, og jeg tror ogsaa, at, ere vi først komne til en Forstaelse om Realiteten — og det have vi hidtil ikke været — saa ville vi ogsaa kunne komme til en Forstaelse med Hensyn til den finantsielle Side af Sagen.

Hvad Finantslovens specielle Indhold angaar, skal jeg kun tillade mig en eneste Bemærkning. Det vil være i det ærede Things Erindring, at der i tre lar i Træk paa § 26 har været forlangt et Beløb af, saavidt jeg husker, 94,000 Kr. til Underofficersboliger. Det undrer mig, at jeg i lar ikke ser dette Beløb opført, thi, saavidt mig bekendt, er der ikke foregaaet den allerringeste Forandring i de Forhold, som have gjort denne Bevilling ønskelig. Endnu ere Forholdene saaledes som da Forlangendet første Gang fremkom, at der i Sølvgadens Kaserne ere Boliger for Underofficerer, som af Stabslagen er erklærede for ikke at være behøvelige, men som man